

AZ ÚR SZERETETBŐL FENYÍT...



Isten 23 éven át figyelmeztette népét Jeremiás próféta által, és a fenytés és fegyelmezés sokféle ösvényén vezette őket (Jer 25,3). De aztán eljött az óra, amikor szeretettel teljes figyelmeztetéseit és próbáit végképp elutasították és gyászos haragban merültek el. Ekkor szörnyű ítélet szakadt Izraelre. Az a tény, hogy Isten 23 éven át várt, mielőtt ítéletet gyakorolt volna, bemutatja, hogy milyen nagy szeretettel és türelemmel küzd lelkünkért a fenytés ösvényein.

Ezért kérlete az Úr a népet: *„Ha visszatérsz, Izrael, hozzám térj vissza. Metéljétek magatokat körül, és távolítsátok el szívetek elöbőreit, hogy fel ne gyulladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt”* (Jer 4,1.4). Az Úrnak ebben a figyelmeztetésében hozánk is szól, hogy jobbítsuk meg útjainkat fenytésének elfogadásával, hogy ne haragját és ítéletét küldje reánk. Amikor azonban nem akarunk hallgatni figyelmeztetéseire és fenytéseire, amikor nem változtatunk útjainkon, akkor kénytelen haragra indulni. Mennyire mérhetetlenül nehéz lehet ez az Úrnak! Jeremiás könyvében Isten kifejezi népe bűnbánatra jutásának utolsó reményét: *„Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától”* (Jer 26,3).

Isten szeretete nem fárad bele, hogy figyelmeztessen és neveljen minket, mert nem akarja, hogy eljussunk életünkben a „túl késő” ponthoz. Azt akarja, hogy azt mindenáron elkerüljük, mert többé nem lesz alkalmunk, hogy rálépünk a fenytés ösvényére és új lapot kezdünk. Akkor ránk szakad az ítélet órája. Ezt már sokszor láthattuk az egyes emberek életében és az emberiség történetében.

Félelmetes arra gondolnunk, hogy az idők végén Isten haragjának korszaka következik és véget ér türelmének az ideje. A Bárány tekintete megváltozik. A kegyelem tekintete a harag tekintetévé válik, és az emberek felkiáltanak a hegyekhez és a sziklákhöz: *„Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elöl, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától!”* (Jel 6,16) Azon a napon, az Úr haragjának napján, az Isten ellen lázadó, istentelen emberiség, a bűn és a sátán szolgálja már ezen a földön megtapasztalja, hogy *„a mi Istenünk megemésztő tűz”* (Zsid 12,29). Fölfedezik, hogy: *„Rettenetes dolog az élő Istennek*

kezébe esni” (Zsid 10,31). Isten haragjának áradata özönlik végig a földön, ahogy a Jelenések könyve mondja. Akkor világméretű katasztrófa szakad a földre az atomháborúval együtt, és a halál és pusztulás hullámai követik egymást.

E korszak küszöbén állunk. A bűn elterjedése miatt az emberiség megérett az ítéletre, vagyis az embervilág kihívja maga ellen Isten haragját és szörnyű ítéletek szállnak alá, milliók kétségbeesett sikoltásától kísérve. Akkor azonban már túl későn kiáltanak, mivel Isten figyelmeztetése és fenytései hiábavalók voltak.

Mint hívők is kihívhatjuk magunk ellen Isten ítéletét, ha fellázadunk fenytései és figyelmeztetése ellen, amelyek ezért nem érték el jó hatásukat életünkre. Keresztények/keresztények vagyunk, és megismertük Jézust, mint személyes Megváltónkat és Segítőnket. Már megtapasztaltuk Isten szeretetét és tudjuk, hogy atyai jósága készítette a dorgálásra, és amikor a fenytés ösvényén vezet minket, akkor az is a kegyelem cselekedete. De ha ennek ellenére zúgolódunk szívünkben a fenytések ellen és nem fogadjuk el azokat, egy napon már túl késő lesz nekünk is. Ez azt jelenti, hogy az Úr többé nem szerető Atyaként jön felénk, Aki figyelmezteti gyermekeit és fenytéssel neveli őket. Nem, Bíróként jön szent haragjával. Azután többé nem élünk kegyelmében és szeretetében, mint azelőtt, amikor Isten figyelmeztetett és dorgált minket mint gyermekeit.

Izrael népe életében látjuk Isten kétféle arcának döbbenetes valóságát, amire a próféták ismételtlen utalnak. Látjuk Isten kegyelmének tekintetét, amikor atyai szeretettel védi népét és megtapasztalhatják csodáit és szeretetteljes vezetését a fenytés ösvényein – mint például a pusztai vándorlás éve alatt. Aztán látjuk Isten haragvó tekintetét, amikor elfordul népétől és szörnyű ítéleteket enged rájuk. Ellenesség kezébe esnek, és fogságba kell menniük. Rémület, pusztulás és halál csap le rájuk. Jaj nekünk, ha ugyanúgy Isten ellen lázadunk, mint Izrael a pusztában nagyon régen, és nem fogadjuk el szeretetteljes fenytését és nevelését.

Eljön az óra, amikor Isten haragos tekintetét fordítja felénk. Jaj szakad ránk, ha a világgal együtt ítélete és kárhoztatása alá kerülünk a haragjának idején. Mit foglal ez magában? Kimondhatatlan nyomorú-

ságot, ami már itt a földön elkezdődik. A szent Istent nem lehet megcsúfolni. Ő gyűlöli és meg is bünteti a bűnt.

Mi a legmélyebben gyökerező bűn? Az Isten elleni lázadás. Ez Lucifer bűne és sátáni eredetű. Emiatt távoznunk kell Isten jelenlétéből, és súlyos ítélet alá kerülünk, ha nem térünk meg és nem visszük bűneinket Jézushoz, Aki megtisztít vére által. Aki ellenáll Isten fegyelmező intézkedéseinek és lázad Elene, mint a gonosz szolga, aki ezt mondta urának: „*tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy*”, ugyanolyan sorsra kell jutnia: „*A haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre*” (Mt 25,30).

Tudatában vagyunk-e annak, hogy miként viszonyulunk a fenytésekhez? Ez nyilvánvalóvá lesz nemcsak az örökkévalóságban, hanem itt ebben az életben is, amint fölfedezzük a végső időben, Isten haragjának korszakában. Az Úr megmondta, mire várhatunk a végidőkben, hogy tudatában legyünk haragos ítéletei valóságának, azok ránk és a világra vonatkozó következményeinek, és megfelelően felkészüljünk.

Mint ahogy nagyon régen Jézus már előre figyelmeztette népét az ítéletekre, amelyek Jeruzsálem városára szakadtak, ugyanúgy világosan megmondta nekünk is, hogy **ítélet jelzi e korszak végét**. Pontosan leírta a végidők jellegzetességeit, amelyek ma már szemünk előtt válnak valósággá. Figyelmeztett és óvott minket, amikor ezt mondta: „*Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!*” (Lk 21,36)

Akik Jézuséi és átalakultak képére a fenytések ösvényén, az Úrhoz ragadtatnak. A Szentírás mondja: „*Kövessétek a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat*” (Zsid 12,14). Jézus magához vesz minket, és meglátjuk őt szemtől szemben, ha Isten szentségének részeseivé lettünk, mert megengedtük, hogy isteni fegyelmezésének ösvényein formáljon minket.

Még a mai korban is, ami még nem kimondottan antikrisztusi korszak, hanem csak annak a „nyitá-

nya”, minden attól függ, hogy engedünk-e átalakító fenytéseinek. Olyan korban élünk, amikor félelem támad és veszedelmek dűlnak, bár még nem tört ki atomháború. Bűnözés, erőszak fenyeget, zavargások törnek ki, környezetünk szennyeződése folytatódik, üldöztetések fenyegetnek, igen, minden oldalról veszély vesz körül bennünket!

Akik azonban megalázták magukat Isten hatalmas keze alatt és alárendelték magukat fenytésének, kimenekülnek a félelmek és nehézségek közül. Lehet, hogy sirva mondtak igent Isten akaratára, de ezáltal mégis közel kerültek szívéhez. Megtanulták, hogy akaratukkal teljesen belemerüljenek Isten akaratába. Eggyé váltak Istennel. A félelmek és a veszélyek között megnyugodtak Isten szívében, ahol vigasztalást és biztonságot találtak.

Milyen nagy kegyelem van Isten fenytéseinek és tisztításának ösvényein, a nehéz időkben, amiken ma és a jövőben a még nagyobb próbákban és nehézségekben át kell mennünk. „*Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből*” (2Pt 2,9). Egyre-másra ilyen ígéret olvashatunk a Bibliában. A hét gyülekezetnek küldött üzenetek szerint az istenfélők győzelmek, akiket az Úr megszabadít a kísértés órájából, ami az egész világra eljön (lásd Jel 3,10).

Más szóval, lehetséges megszabadulnunk a nagy ítélet órájából, amikor Isten félelmetes haragja kiárad a földre. Isten a kegyelemben gyönyörködik és nem az ítéletben. Aki aláveti magát fenytésének és ítéletének ebben a korban, az már megfeddett bűneiért, és nem szükséges, hogy megítélje Isten a világgal együtt, amikor szent haragjának ítélete száll alá az istentelen embervilágra.

Mennyire fontosak tehát Isten fenytésének ösvényei, amiken az övéit vezérli! Isten atyai szeretetből mindent megtesz, hogy felkészítse őket a fenytés eszközeivel, és ne izleljék meg az eljövendő borzalmak teljességét. Meg akarja őket kímélni és védeni az eljövendő harag és ítélet valóságos időszakától. A Jelenések 9,4-ben például azt mondja, hogy akik homlokán ott van Isten pecsétje, azoknak nem árt hat a sáskák szörnyű csapása. Ennek megfelelően,



az Úr ma fenyít minket, hogy ne kelljen a világgal együtt nekünk is megítéltetnünk. Mivel Isten nem akarja kiárasztani haragját az emberiségre, ezért mindent megtesz, hogy megtéréshez segítsen. Törődik velünk, újból és újból figyelmeztet és különböző fenytéseket küld. A jövő események láttán bűnbánatra és szentségre szólít fel, amire például Péter apostol hív, aki levelében szintén utal arra, hogy a harag isteni ítéletei szakadnak az embervilágra az utolsó korszakban. A fenyítés ösvényeit – ahogy a Szentírás mondja – azért kell végigjárnunk, hogy Isten szentségében részesüljünk, és hogy átalakítsanak Isten képmására, hogy életünk által bemutathassuk Hozzá való tartozásunkat.

Megvannak a kegyelem idejei és megvannak a harag idejei. Az Úr ismételten beszélt erről. Isten kegyelme alatt élünk és a kegyelem korát tapasztaljuk, amikor fenyít és fegyelmez minket. De ha nem fogadjuk el a fenytéseket, akkor a harag korszaka felé haladunk. Akkor mi is Isten haragjának ítélete alá kerülünk, ami hamarosan utoléri a világot. Vagy pedig akkor látjuk meg Isten haragjának emésztő tüztét, amikor a következő világba lépünk.

Izrael Isten kegyelme alatt élt, amikor ezt hallotta: „Mert kérve kértem a ti atyáitokat, amikor felhoztam őket Egyiptom földjéről, mind e napig, szüntelen kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat” (Jer 11,7). Mégis megszomorították Isten: „Hiába ostromoztam fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtatok” (Jer 2,30). Igyekezett a jó útra vezetni népét figyelmeztetésekkel és próbákkal, amíg többé már nem volt más választás, csak szent haragjának büntetése.

Ha Isten szeretet, akkor miért bünteti az emberiséget és gyermekeit haragjának bemutatásával és súlyos ítéleteivel? Ugyanazért, mert szereti őket. **Nem viselheti el, hogy a világ a pokol felé tartson** és megteljen utálatosságokkal, amik elkeserítik az embereket. Igen, ha Isten nem avatkozna be ítéletével, akkor kegyetlenül bálna az emberiséggel, mert állandósulna a földön a pokolhoz hasonló helyzet. Ezért ítéleteket küld e bűnnel elárasztott földre, ahol a pokol már bemutatta magát. Az ítélet által meg akar minket szabadítani a pokoli körülmények közül. Nem akarja, hogy magunk is az ördög eszközeivé váljunk. Köz-

beavatkozik és bemutatja haragját, hogy az emberiség ne éljen bűnben és vétékben. Az ítélet órájában megítél minket szent haragjában, ha korábban nem aláztuk meg magunkat fenyítő keze alatt.

Jóllehet az embervilág Megváltója maga a szeretet, Jézusnak ítéletet kellett hirdetnie Jeruzsálem fölött: „Mert jönnek reád napok, amikor a te ellenségeid a földre tipornak téged, és a te fiaidat tebenned; és nem hagynak tebenned követ követön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét” (Lk 19,43-44). Amikor fenytések jönnek az életünkben, mennyire lényeges, hogy megértsük: „Most van a kegyelmes meglátogatás ideje, amikor az Úr fegyelmez engem, és valami csodálatosat akar elvégezni. Most az ideje, amikor áldást, gyümölcsöt és örökkévaló örömet tartogat nekem. De ha nem fogadom el, ítélet következik.”



Minden attól függ, hogy komolyan vesszük-e ítéletének figyelmeztetéseit. Ré-

gen az Úr nepe nem akarta komolyan venni Jézus szavait. Vajon Jézus nem volt a Megváltó, aki csak jót tett és ezt mindenki látta? Mégis azt mondta, hogy Jeruzsálem városát a földdel teszik egyenlővé és elpusztítják. „mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét” (Lk 19,44). A prófécia akkor szó szerint beteljesedett, mert Jézus minden szava Igen és Amen. Ő az Ige szerint cselekszik.

Azokban a napokban az emberek csúfolták a próféciaát, és azt mondták, hogy nem fog valóra válni, mert évek múltak el teljesen eseménytelenül. De **Kr. u. 70-ben eljött egy nap, a pászka ünnepe előtti péntek**, ugyanaz a nap, amelyen Jézust keresztre feszítették. A római hadak hirtelen föltűntek a hegyeken. Három hadoszlopban megközelítették a várost. Az egyik hadoszlop nagyjából ugyanazon a helyen táborozott, ahol az Olajfák hegyén Jézus megjövendölte, hogy palánkot építenek a város körül. Isten ítélete megfelelt annak, amit Jézusnak egyszer szenvednie kellett. Kereszterdő vette körül a várost, és a keresztekre zsidó emberek ezreit feszítették fel a rómaiak.

Nekünk is ítélet és Isten büntetése alá kell kerülünk, ha nem engedünk fenytéseinek – szavai ugyanis mindig igazak. Nem számíthatunk Jézus bűnbocsánatára azért, hogy tovább vétkezzünk, mert

ezzel semmibe vesszük a kegyelmet. Jézus így szólt a Bethesda tavánál meggyógyult embernek: „Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!” (Jn 5,14) Miután Isten kegyelmet gyakorolt, vár ránk, hogy elforduljunk bűnös útjainktól és magatartásunktól, mert máskülönben ítélet következik. Ha azonban nem vagyunk képesek elviselni az „ítélet” szót, és ha elutasítjuk Istent, mint Bírót, akkor máris ítélete alá estünk. A farizeusokhoz tartozunk, akik nem akarták hallani Jézus szavait: „Ítélet végett jöttem én e világra” (Jn 9,39). Minden kegyességük ellenére nem vették komolyan Isten ítéletét. Ezért ítélet alá kerültek, ahogy Jézus figyelmeztette őket: „Miképpen kerültek ki a gyehennának büntetését?” (Mt 23,33) Már itt e földön a legtöbb farizeus, akiket Jézus megszólított, szörnyű ítélet alá került a Jeruzsálemre szakadt pusztításban – utolérte őket és velük együtt gyermekeiket is.

Ahogy régen ítélet sújtotta Jeruzsálemet és benne azokat is, akik elutasították még az ítélet gondolatát is, ugyanígy szakad ránk az ítélet, ha nem alázuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt, amikor fenyít minket. Igen, a Szentírás szerint ítélet ér utol minket, és a világgal együtt kárhoztatás alá kerülünk. Az egész világot ítélet fenyegeti. A föld és a rajta levők mind megégnék (2Pt 3,10).

Ki pusztul el ez ítélet alatt? Péter apostol így ír a földünkre váró ítéletről: „tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára” (2Pt 3,7). Más szóval, az istentelenek kerülnek ítélet alá – akik nem akartak semmit sem tudni Istenről, akik nem akarták elfogadni akaratát és fenytéseit, ehelyett lázadtak és nemet mondtak azokra. Ezért istentelen életet éltek, még akkor is, ha magukat nagyon kegyeseknek gondolták. Félelem és remegés ragad meg bennünket a Jelenések könyvének szavait olvasva: „Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja: és ki állhat meg?” (Jel 6,17) A döntő kérdés a következő: megállhatunk-e abban az időben? Aki enged a fenyítésnek és az ítéletnek, aki már itt a földön átmegegy az isteni ítélet megtisztító tüzén, akkor majd az Úr kegyelme alá kerül.

Érzékelhetjük, hogy Isten milyen kegyelmes, amint a fenyítés és dorgálás útjain vezet minket, amikor láthatjuk, hogy a harag isteni ítélete lebeg világunk fölött. A Szentírás jelzi annak arányait és félelmetességét. Izajásnál például ezt olvassuk: „Íme, az Úr napja jön könnyörtelenül, mint bosszúság és izzó harag, hogy pusztasággá tegye a földet, és vétkeseit kipurztítsa róla” (Iz 13,9). A következő versben a próféta folytatja, és később Jézus is lényegében ugyanazt mondja: „Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ra-

gyogtatják fényüket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti” (Iz 13,10).

A prófétáknál sok más ígérés is utal a rettenetes ítéletre: „És meglátogatom a földön a bűnt és a gonoszokon vétküket. Ezért az egeket megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgerjedett haragjának napján” (Iz 13,11a.13). „Íme, az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit!” (Iz 24,1). „Romlással megromol a föld, töréssel összetörök a föld, rengéssel megrendül a föld” (Iz 24,19). „Jöjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljete, hallja a föld és teljessége, e föld kerekessége és minden szülöttei. Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregekre” (Iz 34,1-2).

Mindegyik igeszakasz ugyanarra mutat: Isten haragja alá száll az összes népre, az egész világ bűnhődik, elpusztul és sívárrá válik az emberi gonoszság és véték miatt. Még a Nap, a Hold és a csillagok is belekerülnek Isten haragjának ítéletébe. Jóllehet korábban fölfoghatatlanok voltak az ilyen események, ma már a lehetőségek határain belülre kerültek. Ez bizonyítja, hogy **beléptünk az apokaliptikus korszakba.**

Miként viselkedünk a harag ítéleteinek közeledtére, amely világunkat fenyegeti? Megragadunk-e minden lehetőséget, hogy Isten felkészítsen a fenyítés ösvényein, és ne kerüljünk a világgal együtt az ítélet alá az elkövetkezendő nyomorúság alatt? Isten, a mi mennyei Atyánk hordozni akar minket karjaiban és láttatni akarja velünk védelmezésének sok csodálatos esetét. Ezt tartja szemé előtt, amikor fenyít minket. Jót akar tenni velünk „azután” – az előttünk levő nagy nyomorúság idején.

A reménytelenség korában Isten eláraszt minket jóságával, őt imádjuk mint Atyánkat megmérhetetlen szeretetéért és szívünk eltelik csodálattal. Mennyire hálásnak kell lennünk azért, hogy megfenyített minket korábban és így készített fel szeretetének és csodatevő hatalmának ezekre a kimondhatatlanul vigasztaló jeleire. És ez még nem minden. Egy napon majd az örökkévaló öröm vár reánk. Örvendezve csatlakozunk a hálaadó énekléshez: „Köszönöm, hogy megaláztál és megfenyítettél, hogy rám árasztottad jóságodat, az örömeidet és az áldások bőségét. Atyám, Te vagy a Szeretet – semmi más, csak Szeretet!”

Igen, Isten fenyítések útjain
vezeti azokat, akiket szeret!

M. Basilea Schlink: Akiket én szeretek